

Tarján Tamás olyan időkben került a Modern Magyar Irodalomtörténeti Tanszékre, amelyek nem kedveztek az olyan elfogulatlan, minden hősi póz nélkül is a saját mércéjük szerint élő személyiségeknek, mint amilyen ő volt. Tamás mindvégig meg tudta őrizni teljes elkötelezettségét a tanítás, a barátok és a hallgatók iránt, ugyanakkor következetesen független maradt az akadémiai és az egyetemi világ hierarchiájától. Ezt a függetlenséget a maga képére formálta. Dacos önállítása néha nehezen megközelíthetővé tette, de az egyetem eszménye iránti lojalitása soha nem csorbult. Márpedig az eszményt és jövőjének reményeit aligha őrizheti meg más, mint az elkötelezettség és az önállóság személyes változatai.

Tarján Tamás esetében az önállítást is szó szerint, közvetlenül kell értenünk. Kevés egyetemi ember lehet, aki nála többet állt színpadon, pódiumon, katedrán. Belső világát azonban csak kevesek előtt tárta föl. Rengeteg befejezetlen beszélgetés maradt utána, halála ezért különösen fáj.

Búcsúzni így most még nem tudunk Tőle. Tandori Dezső *Körjáró ballada* című versének utolsó soraival gondolunk rá, melyeket jellegzetes gesztusaival kísérvé sokszor idézett. Ezekbe a sorokba most már ő is beköltözött velünk maradvá, eltűnőben. Nehéz e sorokat nem az ő hangján, az ő hangsúlyaival hallanunk:

AJÁNLOM

balladám a körnek,
mely a napot viszi az égen,
mely ha néha kissé legörbed,
csak meg is tágul észrevétlen:
Nagy Közönsége, itt vagyunk,
mondhat-e ennél bárki többet?
Míg tudunk, lemaradozunk:
hol a tűnök tovapörögnek...

Schein Gábor

Tarjányi Eszter (1962–2017)

Tarjányi Eszterről múlt időben írni, a szakmai-tudományos nyilvánosságban a műfaj kívánta objektivitással szólni róla – maga a paradoxon. Egyszerűen elfogadhatatlan, nem életszerű ez az újfajta, új minőségű párbeszéd közöttünk, amely immár nem két élő ember, kolléga és kolléga, barát és barát, hanem az írásait újra- és újr alapozó olvasó és közte, a már csak műveiben élő alkotó között áll fenn. Hogy ez már nem a szinte mindennapos, húsz éve megszokott folyamatos beszélgetés közöttünk, hanem emlékezés róla, és hogy válaszok tőle már csak okos, lényeglátó szövegeinek értő olvasata révén érkezhettek. Bár a szakfolyóirat jellege objektív hangnemet követel, és Tarjányi Eszter jellemző fanyar humora is tiltaná, mégis le kell írnom, hogy túlságosan „a mi szívünkhöz közelálló” volt ahhoz, hogy tárgyilagosan tudjak-tudjunk emlékezni, fájón rövidre szabott pályáját összegezni. Élete első és egyben utolsó munkahelye kis létszámú közösséget, de az irodalomtörténészek tágabb körét is sokkolta váratlan halála. Hiszen két héttel előbb még egy erdélyi, marosvásárhelyi Arany-konferencián adott elő különböző egyetemeket képviselő kollégáival, és csak egy hónap múlt el az MTA Arany-ülésszakán jelentős visszhangot kiváltott előadása, valamint a Petőfi Irodalmi Múzeum szakmailag általa mentorált jubileumi Arany-kiállításának megnyitása óta. Éppen munkássága legaktívabb évében, a szakmai csúcok felé közeledve szakadt félbe az élete. (2017 első öt hónapjában hét! különböző tematikájú konferencián adott elő, magyarul, angolul, németül. Eközben teljes, kötelező óraszámú tanított az egyetem BA, MA és PhD kurzusain.) Vizsgakötelezettségei miatt pedig a nyár elején az egyetemen is folyamatosan jelen volt.

A mai világ nyilvánosságának legfőbb tere, a Facebook hetekig közvetítette egykori és jelenlegi hallgatóinak döbbenetét, elismerő méltatását. Egyik diákja ezt írta: „Mindig elbűvölt óriási szaktudása, és sosem felejttem el közvetlen és barátságos, mégis tekintélyt parancsoló megjelenését. Egyetemistaként mindig is imponált a »lazarasága«. Egy olyan oktatót veszítettünk el, aki nemcsak tudományterületének egyik legjobbja volt, de aki a fiatalok nyelvén tudott szólni; valaki, aki egyszerre volt csodálni való tudós és hús-vér ember.” Doktoranduszai egyike: „Mintha egy épp bontakozni induló gyökeremet hasították volna el. Nincs, aki hajtását többé nevelgesse, játékonosan visszametszesse, öntözgesse, táplálja. Nem jön többé Esztertől email. Nincs meg többé az a biztonságos, meleg érzés, hogy bármivel megkereshetem, és órák múlva már meg is érkezzem a válasz. Nincsenek többé szikár és túppontos tanácsok, virtuóz módosítási javaslatok, önzetlen segítségnyújtások.” Ez az illékony műfaj — amelyről 2000-ben

írt is egy tanulmányt (a Facebookot akkor még nem ismertük: *A viasztáblától az e-mailig, avagy „epistola non erubescit”*) – az ő tanári emlékműve. Tarjányi Eszter ismerte és gyakorolta az *elkötelezettség* fogalmát (különböző okokból és több alkalommal is beszélünk erről a számára alapvető kérdéstről), amely főként családját és szakmáját, nem túlzás: hivatását, anyanyelve kultúráját jelentette számára. Eltávolítása az evilági létből mélyen jellemző volt rá, *mise en abyme*-ként (mily szakszerűen értelmezte e terminus technicus jelentését és jelentőségét hallgatóinak!) világította meg emberi, tanári és tudósi lényegét: kötelességtudat, felelősségérzet és tapintat. Azon a napon, amikor szervezete összeomlott, még megtartotta a vizsgáját, csak mit sem sejtő hallgatói távoztása után hívta férjét segítségül.

Ehhez a tartáshoz (és kitartáshoz) indulása adhat magyarázatot. Tarjányi Eszter nevét először atlétaként jegyezték föl annalesba: „1983-ban 400 gáton elért 58,57 másodperces legjobb eredménye napjainkban is az örökranglista legjobb tíz eredménye között található. 100 gáton 13,40 mp idővel tagja a versenyszám élcsoportjának” – olvashattuk halála hírének másnapján a Magyar Atlétikai Szövetség nekrológiájában az interneten. Mert roppant szerény, zárkózott lényéből következően, eredményeiről természetesen sohasem beszélt. Csak azt tudtuk, azért kezdte később az egyetemet, mert atletizált. És azt is tudtuk, hogy haláláig futotta a számunkra meghökkentően hosszú távokat, hol a fiával, hol magányos atlétaként. Sportolói aszketizmusát, teljesítményorientáltságát bölcsészletébe is átmentette. Egyetemi tanulmányait 1985-ben kezdte az ELTE-n, ahol magyar–történelem–esztétika szakosként diplomázott 1990-ben. Egyik szemináriumi dolgozatára fölfigyelt egyik tanára, Alexa Károly, aki folytatásra bízta, később ebből a munkájából terebélyesedett ki Tarjányi Eszter kandidátusi értekezése. Ő hívta meg a Hitel folyóiratba is, még egyetemista korában itt jelent meg első három publikációja. Két év múlva már az ItK közölte első, jövőendő kandidátusi értekezésével összefüggő tanulmányát. Az egyetem befejezése után az MTA aspiránusa lett, 1997-ben védte meg értekezését, amely *A szellem örvényében. A magyarországi mesmerizmus, szellemidézés, teozófia története és művészeti kapcsolatai* címmel 2002-ben jelent meg. 1996 ősztől óraadóként kezdett dolgozni a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen, melynek 1997-től adjunktusa, 2000-tól pedig egyetemi docense lett.

Fiatal tudósjelöltként nagy tervekkel indult, és a pályája rövidsége ellenére is elmondható, hogy az eddig tervezhető elképzelései nagy részét magas színvonalon meg is valósította. Sokirányú érdeklődése és képzettsége, állandó önképzése (havonta láthattuk méretes angol nyelvű monográfiákat másolni, majd következő tanulmányaiba – elfogadva vagy polemizálva – beépítve már olvashattuk is az elsajátított szakmai újdonságokat) és hihetetlen munkabírása segítette ebben. Egyetemi szakjain szerzett alaptudása is a többirányú kérdésfeltevésre predesztinálta. A történeti megközelítés történésként alap volt számára, de esztétaként sohasem a végcél. Történet és elmélet minden munkájában összefonódott. Ehhez társult a későbbiekben filológiai érdeklődése is: elsőként a Jókai (*Elbeszélések 1861–1862*), majd az Arany kritikai kiadáson munkálkodva tudatos részvétellel kívánt alapokig hatolóan elmélyedni a textológia mellett a mikrofilológiában is. A modern elméleti irányokat naprakészen, kitűnően

ismerte, viszont öncélúan, ilyen irányú képzettségének megmutatása érdekében soha nem alkalmazta, csak azt és csak úgy, ahogyan azt egyedül látásmódja, koncepciója kívánalmi szerint integrálni tudta. Mert témái, és azok kérdésfelvetései egyediek voltak. Eredetiségre törekvését talán a sportból (is) hozta, amelynek „individuális”, az egyén képességét megmutató ágát, az atlétikát művelte. Ez a pozitív értelemben felfogható individualitás, a nem-középszerűségre, a nem-átlagosra törekvés jellemezte Tarjányi Eszternek nemcsak a témaválasztásait, hanem a kidolgozás választott módszerét is. Soha nem volt trendkövető, mindig a meglepőt, a nem várható, a másról mást és másképpen megszólalás lehetőségeit kereste. 1997-ben egyetemi „bemutató” előadásában egy akkor még kuriózumnak tűnő témát, Mikszáth és a detektív-történetek kapcsolatát és poétikáját vizsgálta. (*Mikszáth esete a detektívtörténettel*, 2005.) További tervei is voltak e témájával. De amikor látta, hogy mást is érdekel egy érlelődő vagy már részlegesen megírt ötlete, laza eleganciával elengedte. A szakmában nem volt versenyző típus. Amennyiben mégis, csak a szorgalom, az akaraterő és az óriási mennyiségű befektetett munka szempontjából. Kutatásaiban mondhatni szenvedélyes kíváncsiság vezette. Volt egy rejtett nyomozói/detektív képessége, ami néha váratlan eredményre vezetett. Ha (az ő kifejezésével élve) „szimatot fogott”, hónapokon át ásta bele magát a kutatásba, könyvtárnyi anyagot dolgozott fel, akár egy kicsi, jelentéktelennek vélhető témáért. Ilyen volt például idén, az Akadémián elhangzott Arany Kertbeny-paródiáiról szóló előadásának az anyaga (*Arany János, a parodista*). A paródia poétikájához keresett jelentős, újító szemléletű Arany monográfiájánál (*Arany János és a parodisztikus hagyomány*, 2013.) újabb, az adott altípusnak megfelelő szakirodalmat. Ilyet nem találva ásta bele magát e külön, magyar-német identitású, irodalmi-kalandor figura kutatásába. Így talált rá a meghökkentő mennyiségű és vonatkozású, angol nyelvű mai szakirodalomra Kertbenyről.

Bár pályája rövid volt, mégis különböző periódusokra bontható, és ezeknek középpontjában, de legalábbis kiinduló-, gyújtópontjában a 19. század egy-egy kiemelkedő személyisége állt. Mivel Tarjányi Eszter sokoldalú és kísérletező elme volt (felettebb képzett a zenében, a képzőművészetben és a természettudományokban is), ez a megállapítás természetesen leegyszerűsítése összetett munkálkodásának. Egyszerre mindig több témán dolgozott, amíg valamelyikkel eljutott a formába öntésig, addig másikat érlelt, fel-felvázolgatott, folyamatosan bővített. Szövegkiadással párhuzamosan/váltakozva jelentetett meg összehasonlító-, értelmező- vagy műfajelméleti tanulmányt, de az adott alkotói korszakának „hőse” néhány évig folyamatosan foglalkoztatta. Első komoly kutatása, a spiritizmussal különböző módon szembesülő szerzők és műveik vizsgálata, saját meghatározása szerint „szellemtan” volt. Ebben a periódusában a Madách Társaság akkori alelnökéeként sokat foglalkozott Madách Imrével, akinek a fia, Madách Aladár volt a magyarországi spiritizmus egyik központi személyisége és teoretikusa. E monográfiájában komoly filológiai, történeti és elméleti alapozással, elsősorban a művelődéstörténet és kultúratudomány körében jelentősnek számító témát dolgozott fel. Széleskörű olvasottsága és érdeklődése miatt általában nem kötődött egy szigorúan körbehatárolt korszakhoz. Ez a képessége ebben az első nagy, „kényes témájú”, tudományos összegzésében érvényesülhetett leginkább. A bonyolult

témát a 19. század közepétől a 20. század második feléig ívelő műalkotások árnyalt elemzéseinek példatárával bontotta ki. Ezután, mintegy „levezetésül” mélyült el a fantasztikum és poétikájának a világában. Ennek az irodalmi „kalandozásnak” lett az eredménye egy szövegkiadás (*XIX. századi magyar fantasztikus regények*, 2002.) és néhány remek novellaelemzés.

Következő meghatározó korszakának központi személyisége Arany János volt. Egy bő évtizedet szentelt a szerzőnek, különböző szempontú megközelítésekben. Nem véletlenszerű róla írott monográfiájának témája, melynek nyitó fejezete egyben kis magyar paródiatörténet és -elmélet is, mert Tarjányi Eszter (is) az önreflexió ironikus, humoros, játékos képességét tartotta Arany egyik legnagyobb adományának. Az *aranyi humorelmélet* duplafedelű bölcsessége érdekelte leginkább. Talán nem túlzok, ha azt mondom, kutatóként az ő Arany Jánosa *A nagyidai cigányok* és a *Bolond Istók* alkotója volt. Nem egy Arany-írásával váltott ki vitát, de kétségtelen, hogy az Arany-kutatásba jelentős eredményeket és friss szemléletet hozott. Felfedezőként, új szemmel és új látásmóddal közelített a munkáihoz. Sohasem a destrukció szándékával: becsülte, sőt szerette Arany próteuszi voltát. Textológiai munkássága során pedig az egyik legalaposabb Arany-filológussá vált.

Miközben teljes erővel részt vett a bicentenáriumi Arany-év eseményeiben (három Arany-konferencián adott elő, és még két öszire készült, ő tartotta a televízió Minden tudás Egyeteme sorozatában a bicentenáriumi előadást, a PIM kiállításának szakértője volt, a Múzeum katalógusába is felkérték prólógus és elemzés írására, további két Arany-kötetbe írt tanulmányt, folyamatosan részt vett az Arany kritikai kiadás új sorozatának munkálataiban), aközben már évek óta érlelődött egy nagyobb váltás, újabb korszak munkásságában. Madách és Arany mellett kezdettől folyamatosan foglalkozott Jókai és Mikszáth prózájával. Arany, a „nagy klasszikus” mellett/után (akiben szintén a revelatíván rendhagyónak számítót analizálta), a populáris kultúra eljárásmódjainak újfajta megközelítése, az egyes művek operettszerűségének mint színlelő, játékos beszédmódnak a vizsgálata volt a célja. Olyan alkotásokkal a középpontban, mint például néhány Jókai- vagy Mikszáth-mű (*A szelistyei asszonyok*, az Akli- vagy a Noszty-történet), Kosztolányi vagy Csáth nem egy, más szempontból már sokszorosan vizsgált és jelentős opusa. E nagyívűnek tervezett témájának első híradásai a *Regénybe rejtett operett. Kosztolányi Pacsirtája – a lélektani regény és a népszerű műfaj szimbiózisa*, valamint a *Mikszáth Ruritániája. A populáris irodalom hazai előzménye* című munkái, de e téma előtanulmányául már 2010-ben vizsgálta az anekdotát (*Az egyszerű forma bonyolultsága. Az anekdota mint ellentörténelem és Tóth Béla Anekdota*kincse). Konceptióját és annak további elemeit, a hipotézise igazolásául vizsgálható művek sorát, tudósi töprengései sokaságát már csak beszélgetések őrzik.

Tarjányi Eszter publikációs listája 72–73 tételből áll. Az utolsó hét még a megjelenés fázisában van, mert ebben az esztendőben születtek. Munkái között több tucat fajsúlyos, alapvető tanulmány található, amelyekben a korszak kiemelt jelentőségű vagy éppen ellenkezőleg, rejtekező műveivel, műfajelméleti és műfajpoétikai érdekességeivel, interdiszciplináris, intertextuális kapcsolataival foglalkozott. Az utóbbiak kínálta kérdésfelvetések álltak érdeklődésének és vizsgálatainak a középpontjában,

ban, de mindig klasszikus történeti, poétikai, retorikai stb. alapokból kiindulva, komoly filológiai apparátussal, ha kellett, kultúra- vagy művelődéstörténeti háttérrel megtámogatva igyekezett szípkézóan új ötleteit, koncepcióját érvényesíteni. Tarjányi Eszter munkássága egyik fő jellemzőjének vélem, hogy kutatásai – noha a nagyobb formátumú művek tematikusan eltérőnek tűnnek – rejtetten, de lazán egymásra épültek. Aktuális kutatási témája kisebb vagy nagyobb felületen érintkezett a következővel. A transzcendenst, a spirituálist faggató kíváncsiság, amely első monográfiájának különböző módszerű „hőseit” jellemezte, érintkezik a fantasztikummal. Később *A nagyidai cigányok* fantasztikumot súroló elemei a parodisztikus Aranyhoz vezették, a parodisztikusság pedig a „klasszikus” művek populárist integráló természetének a vizsgálatához.

Tarjányi Eszter személyében generációja egyik legjelentősebb, újító szellemiségű tehetségét gyászoljuk. Az általunk vizsgált és tanított korszak, a 19. század, doyenne-je, T. Erdélyi Ilona írt róla egy e-mailt, a gyász első, megrendítő pillanataiban, a zárkózottnak tűnő Tarjányi Esztert közelről ismerők véleményét, érzéseit is tömören, hajszálpontosan összegezve: „Elvesztettünk egy nagyon jó családanyát, feleséget, segítségre mindig kész közeli barátot, jó kollégát, és mindamelllett a szakma pedig egy igazán tehetséges, nagyon jól felkészült, irodalomelméleti tudású, filológiai, történelmi ismereteiben verhetetlen irodalomtörténészt. Egyetlen szóval: hiánya pótolhatatlan. Mindehhez járult kivételes szerénysége, erős jelleme mellett nagy szíve, páratlan szorgalma, elveihez való hűsége, céltudatossága és fanyar, mély humora. Ez volt Eszter, egyetlen személyiségben. Mindegyik állításomat példával igazolhatom.” Tarjányi Eszter munkásságát szemlélve emberi és szakmai fájdalommal kell megállapítanunk, hogy éppen a ránk hagyott nagy, nem egyszer virtuóz szellemi teljesítmény, muníció súlya mutatja, mennyit veszítettünk már soha el nem készülő terveivel. Alexa Károly búcsúzó szavait idézve azzal, hogy „mosolygós fanyarságával, szakmai töprengései közben makrancos, göndör fürtjeit csavargatva, már sohasem teszi ki újító kérdőjeleit”, inspiratív széljegyzeteit egy-egy műalkotás vagy tanulmány margójára. Eszter! az Arany-évben, mely számunkra hiányod éve is lett, az ő reményével gondolunk Rád: „A LÉLEK ÉL: találkozzunk!”

Kiczenko Judit

2017
192 oldal
2490 Ft

A regény feladata a hiteles jellemalkotás: a 19. századi regénykritikák és regényelméletek egyöntetűen így hitték. A szereplői hitelesség ugyanakkor nemcsak a korabeli esztétikai elméleteknek volt fontos tárgya. A jellem a fiziognómiáról, a nemzeti karakterről vagy a nedvalkattanról értekezöket is élenként foglalkoztatta. Az irodalmi szereplőkre vonatkozó nézetek így az emberi arc és test korabeli „olvasataival” együtt alakultak. A mára jórészt elfeledett, emberi testre, jellemre vagy arcra vonatkozó elméleteket kibontva a korabeli irodalmi művek is új perspektívába helyezhetők. A kötet szövegelemzései épp ezt kísérlik meg. Elsősorban Kemény Zsigmond, továbbá Jókai Mór, Fáy András, Jósika Miklós és mások művein keresztül azt vizsgálják, mit érthettek hiteles karakteren a 19. században. Hogyan valósultak meg egy-egy szépirodalmi szövegben a konkrét szereplő-alakok? Miként, milyen eszközökkel vált megalkothatóvá és megérthetővé egy-egy szereplői jellem? A 19. századi regények karakterológiai elemzése a 19. századi antropológiai elképzelésekre vonatkoztatva bontakozik ki. A kötet elemzései közelítések egy letűnt korszak könyvbe vésett jellemeihez.

Kucserka Zsófia (sz. 1979) a Pécsi Tudományegyetem Magyar Nyelv- és Irodalomtudományi Intézetének oktatója, a 19. századi irodalomtörténet és az irodalomtanítás-szaktudományok kutatója. Irodalomtörténeti tanulmányai, kritikái és szaktudományi publikációi (*Az irodalomtanári mesterség gyakorlata és módszertana*, Pécs, PTE BTK, 2011) után ez az első önálló irodalomtörténeti monográfiája.

A kötet megrendelhető vagy kedvezményesen megvásárolható a kiadó szerkesztőségében: 1072 Budapest, Akácfa utca 20. • tel.: (1) 321-8023 fax: (1) 321-4757 • e-mail: racio@racio.hu • www.racio.hu

2017
528 oldal
3990 Ft

Új könyvében Dávidházi Péter a magyar kultúra bibliai örökségének stúdiumához kíván irodalomtörténészként hozzájárulni, azt kutatva, hogyan szolgálhatja a bibliai minták feltárása fontos költemények értelmezését, illetve mit tudhatunk meg e minták nemzetiesítésének költői módjairól és közösségi használatáról.

Innen nézve különös figyelmet érdemel a 19. századi magyar költészet három alapműve: Kölcsey *Hymnusának* bibliai szerephagyományával és szimbolikus honfoglalásaival két tanulmány foglalkozik, majd kismonográfiányi a Vörösmarty *Szózatának* rejtett bibliai logikáját, prófétai szerepmintáját és egykori vallásos jelentését felszínre hozó elemzés, illetve füzetnyi a Petőfi *Nemzeti dalát* az egykorú hivatalos, bibliai eredetű esküformulákkal szembeállító és a toborzás költői és zenei műfajaihoz kapcsoló tanulmány. Több dolgozat szól a halál, áldozat és feltámadás motívumairól Arany János verseiben (*Keveháza*, *Széchenyi emlékezete*, *Sejtelek*) és *Hamlet*-fordításában. A 20. századból Babits (*Jónás könyve*, *Esti kérdés*), Kosztolányi (*Halotti beszéd*), József Attila (*Levegőt!*) és Illyés (*Egy mondat a zsarnokságról*) költeményei, illetve Kosztolányi, Weöres és Vas István műfordításai kerülnek egy-egy bibliai szempontú vizsgálat fókuszába, de persze szó esik más költők verseiről is, Adyól és Füst Milántól egészen Székely Magdáig vagy Imre Flóráig.

Mindezekből kirajzolódik az újírási poétikája. Ennek ritka szépségű példáját elemzi a zárótanulmány, évezredek át követve, hogyan formálódott egy zsoltár töredéke Augustinus, majd Notker Teutonicus kezén odáig, hogy végül Thienemann Tivadar ihletett átiratában beillik a magyar költészet négysoros remekei közé.

A kötet megrendelhető vagy kedvezményesen megvásárolható a kiadó szerkesztőségében: 1072 Budapest, Akácfa utca 20. • tel.: (1) 321-8023 fax: (1) 321-4757 • e-mail: racio@racio.hu • www.racio.hu

Szeretettel várja az érdeklődőket
a kápolnásnyéki
Halász Gedeon Központ

- kiállítások
- konferenciák
- koncertek
- bérelhető terek és termek

Velencei-tavi Kistérségért
Alapítvány

2475 Kápolnásnyék, Deák Ferenc utca 10.
level@vtka.hu

220 EZER JEGYVÁSÁRLÓ

780 KONCERT ÉS PARTI

200 TÉVÉFILM

2017

AZ

A38

HAJÓN

KÖSZÖNJÜK, HOGY VELÜNK VOLTATOK!
TALÁLKOZUNK JÖVŐRE A 15 ÉVES A38-ON!

40 RÁDIÓMŰSOR

150 ÓRA ONLINE STREAM

16 KIÁLLÍTÁS

350 ÓRA ÉLŐ TÉVÉADÁS

40 LEMEZBEMUTATÓ
KONCERT

250 YOUTUBE PLAYLIST

460 EZER KWH

Ára: 600 Ft
Előfizetés egy évre (4 szám): 2000 Ft

HALÁSZ
GEDEON
KÖZPONT

Kiemelt támogató:

Halász-kastély

Kápolnásnyék,
Deák Ferenc u. 10.

A kápolnásnyéki **Halász-kastély** új kiállítása

Egy család – három iskolateremtő művész

FERENCZY KÁROLY

FERENCZY NOÉMI

FERENCZY BÉNI

Megtekinthető
2017. május 1-től!

Ferenczy Károly: *Artistapár* (1912, olaj, vászon)

Ferenczy Károly (1862–1917) a századelő magyarországi festészetének kiemelkedően fontos mestere volt.

Lánya, Ferenczy Noémi (1890–1957) a gobelinművészet legnagyobb hazai alakjaként,

fia, Ferenczy Béni (1890–1967) a modern magyar szobrászat nagy hatású megújítójaként került be a művészet történetébe.

A szentendrei Ferenczy Múzeumi Centrum által rendezett kiállítás e három korszakos jelentőségű alkotó műveiből ad reprezentatív válogatást.